

Nydelsen af Kød, Pølser og andre Kødvarer af syge eller angrebne Kreaturer. Man synes ikke rigtig at fatte Faren derved, da man jo ikke vel har Lov til at gaa ud fra, at man i det besiddende Landbrug siger: Vi hytter nok os selv, og vi vil have Lov til at sælge alt, hvad vi har Lyst til, og udbringe det til de Priser, vi kan, uden Hensyn til Sundhedsfaren. Det har man jo ikke Lov til at mene, og man maa altsaa gaa ud fra, at der er andre Motiver, at man savner Forstaaelse for den Side af Sagen. Og det er meget beklageligt, eftersom Lovforslaget her og de andre Forslag, der har været forelagt, i Virkeligheden bygger paa Videnskabsmændenes Forskninger paa dette Omraade. Vi har et godt videnskabeligt Grundlag helt igennem, men det synes man ikke at tillægge tilstrækkelig Betydning, og det er jo ganske mærkeligt, at man her gennem Rigsdagen, ogsaa fra det besiddende Landbrugs Repræsentanters Side, er med til at støtte og underholde og udvikle en kostbar Videnskab og store Anstalter, hvor man dyrker Videnskaben, men man respekterer den ikke i det praktiske Liv. Det er maaske et Spørgsmaal, hvis man vilde se strengt videnskabeligt paa Sagen, om det foreliggende Lovforslag om Kødkontrol kunde tilfredsstille Videnskaben helt ud. Det tror jeg ikke, men det er dog et saa stort Fremskridt, at man maa være glad derved og haabe, at det maa blive gennemført ubeskaaret.

Der er derimod i Udlandet, rundt omkring os, langt mere Forstaaelse af Farligheden ved at nyde Kødet af syge og angrebne Kreaturer, langt mere Forstaaelse af den sanitære Betydning af en god Kontrol, og det besiddende Landbrug her i Landet maa jo selv rette sig derefter og gøre det ogsaa. Man finder ikke paa at sende dyriske Produkter til Udlandet uden med virkelig første Klasses Kontrol, en Kontrol, baseret paa offentlige Slagtehus, hvor Slagtningen foregaar under veterinær Kontrol fra først til sidst. Ja, man vover slet ikke at tænke paa at sende andet Kød. Men saa snart der er Tale om Landets egen Befolkning, vender man pludselig omkring og indtager et helt andet Standpunkt. Nu kan det maaske nok være, at man heller ikke vilde kunne faa Kød indført til Udlandet herfra, medmindre man virkelig var overbevist om, at det var slagtet under behørig Kontrol, idet de fremmede Landes bestemmende Autoriteter naturligvis retter sig efter Videnskaben og ikke nærer hverken Overtro eller Undertro paa dette Omraade. Men man skulde jo synes, det var naturligt, at man saa ogsaa her i

Landet frivilligt rettede sig efter disse Regler og gennemførte den samme Betyggelse for vor egen, som man har anset det for nødvendigt at gennemføre for Udlandets konsumerende Befolkning. Der ved vi jo, at det ikke nytter at komme med andet end første Klasses Kød.

Som jeg sagde før, byder kun offentlige Slagtehus en virkelig betryggende Kontrol. Kun dér kan der ydes en virkelig Garanti. Selv om man, som det er foreslaaet i Lovforslaget her, indfører en Kontrol af en anden Kategori ved Siden af de offentlige Slagtehus, og selv om der ogsaa dér bliver Dyr læger til at syne Kreaturerne baade før og efter Slagtningen, saa byder det ingen Garanti. Det skal — det er i hvert Fald heldigt — være Specialister, der udøver Kontrollen; en hvilken som helst Dyr læge, der har sin Veterinæreksamen, er ikke i Stand til at udøve en betryggende Kontrol. Jeg skal ikke nu — det har jeg gjort ved tidligere Lejligheder — komme ind paa en Omtale deraf, men der foreligger fra Kød-kontrolører Attester for, at selv Kød, der er stemplet med 1ste Klasse af kontrollerende Dyr læger ude i Landet, fuldstændig er blevet kasseret ved Efterkontrol paa et offentligt Slagtehus, og der er givet udførlig Motivering for Kassationen, som ingen har kunnet rokke ved. Lad os tænke os, at der er en saadan Kontrol, hvor Dyr lægen ser Kreaturet før og efter Slagtningen, men naturligvis ikke er til Stede under Slagtningen — det kan man ikke forudsætte, at en Dyr læge vil være, naar der ikke er Tale om offentlige Slagtehus —, saa har man ingen Garanti for, at Fistler og Kirtler bliver fjernet, forinden Dyr lægen kommer tilbage. Man har heller ingen Garanti for, at Slagtningen foregaar sanitært. Man ved, at der ved Slagtningen ofte maa anvendes Klude og Vidskestykker til Aftørring af Blod og lignende, men at disse bliver betryggende desinficeret, at man ikke stryger Tuberkuloseaffaldninger af Siden af et Kreatur og gaar med Kluden lige til det næste, har man ingen Garanti for. Og endnu værre bliver det, naar man ser hen til Behandlingen af Pølser og Fars og den Slags Ting i private Slagterier. I offentlige Slagtehus derimod har man Garanti for, at alt er under Veterinærkontrol, lige fra Kreaturet trækkes ind i Slagtehallen, til Kødet er behørigt stemplet. Det er selvfølgelig den mest betryggende Form for Kontrol, og den eneste Kontrol, der kan give en virkelig Garanti.

Jeg maa indrømme, at set i Forhold til det, vi har nu, er Forslaget, som foruden Kødkontrol baseret paa offentlige Slagte-